

Lovgivning om Hundene. Jeg har slet ikke tænkt paa Andet end en Sammenarbejden af § 11 i Loven af 29de December 1857, der alene angaar Foranstaltninger mod Hundegalskab, med dette Lovforslag, for at man kan have denne Materie samlet, men jeg har ingenlunde tænkt paa de andre Bestemmelser angaaende Hundehold eller ethvert-somhelst andet Forhold af den Art. — Da jeg har bedt om Ordet, maa jeg maasse med Hensyn til den erede sidste Lægers Bemærkning angaaende Bøderne tilføie, at jeg ikke finder, at der kan siges saa meget imod denne Bestemmelse i § 3, i hvilken Henseende jeg derhos skal bemærke, at, om der ogsaa staar, at Vedkommende ikke kan idømmes en ringere Bøde, er dette jo dog ikke ubetinget til Hinder for, at Sagen kan afgjøres ved en ringere Bøde.

Ogenbøll: Min Bemærkning gif noget i samme Retning som den, der fremkom fra den erede 2den Landsthingsmand for 10de Kredts (Søssen), idet jeg nemlig ogsaa vilde advare imod, at komme for dybt ind paa hele denne Materie ved at forsøge en Sammenarbejden af § 11 i Lov 29de December 1857 og det foreliggende Lovforslag, som jeg, efter hvad jeg ogsaa før udtalte, ønsker vedtaget, i alt Fald med en ubetydelig Forandring. Men jeg kan ikke indse den Uoverensstemmelse, som den erede 2den Landsthingsmand for 11te Kredts (Kier) mener at finde mellem det foreliggende Lovforslag og § 11 i Loven af 1857. Jeg tror, at det erede Medlem har forset sig Noget paa et Ord, der staar i den sidste Linie i det 3die Stykke af § 1, og som ogsaa efter min Mening helst burde være borte. Der staar: „Lov af 29de December 1857 § 11, der isvrigt fremdeles forbliver i Kraft.“ Dette Ord „isvrigt“ er efter min Opfattelse overflødig; der skulde staa: „Lov af 29de December 1857 § 11, der fremdeles forbliver i Kraft“. Jeg opfatter nemlig Lovforslaget saaledes, at det kun er et Supplement til bemeldte § 11, men at der ikke er nogen-somhelst Bestemmelse i denne Paragraf, som bortfalder paa Grund af det foreliggende Lovforslag, og naar man ser Sagen fra den Side, saa bortfalder ogsaa det Betænkelige, som den erede Landsthingsmand havde med Hensyn til, at Amtmanden efter det foreliggende Forslag havde det i sin Magt, naar Sygdommen antog en mere foruroligende Karakter, at tage strengere Forholdsregler end Indenrigsministeriet; thi der er Intet til Hinder for, at Amtmanden kan tage en saadan Bestemmelse uden Hensyn til den Myndighed, Ministeriet har. Det Hele, som Lovforslaget efter mit Skjøn gaar ud paa, er, at Ministeriet ved sin Myndighed kan hjælpe paa Amtmanden udover Amtsgraendsen. Jeg opfatter altsaa Loven saaledes, og jeg veed ikke, om den høitærede Minister ikke gjør det Samme, at den kun er et Supplement til § 11, hvilken Paragraf i sin Helhed forbliver i Kraft.

— Naar det samme erede Medlem mente, at det vilde være heldigt, at man fik alle Bestemmelser angaaende Hundene henlagte under Justitsministeriet, saa kan jeg ikke være enig med ham deri; jeg vilde snarere have dem henlagte til Indenrigsministeriet, hvor det forekommer mig, at de naturligvis høre hjemme; men der er i hvert Fald en Grund, hvorfor jeg saa meget mere anser det for rigtigt, at Materien om Hundene og navnlig om Hundegalskab henhører under Indenrigsministeriet, og det er den, at det veterincære Sundhedsraad, der er den høieste Autoritet i alle disse Forhold, forterer under Indenrigsministeriet.

C. A. Hansen: I Anledning af de Bemærkninger, der faldt fra den erede 2den Landsthingsmand for 10de Kredts (Søssen), vilde jeg kun udtale, at det ingenlunde var min Mening at der skulde gives udtømmende Regler, hvorefter de stedblige Myndigheder skulde rette sig, men kun, at der skulde gives nogle enkelte almindelige Foredregler, idet jeg ytrede, at der alligevel var Noget, der blev overladt til Konduiten. Selv om man nu ikke vilde gjøre dette, saa haaber jeg, at man vil anerkende, at det er nødvendigt, at det staar aldeles klart, hvad det er, Forbudet indeholder, at det er aldeles klart, hvad der skal forstaaes ved „forføarligt indeluffet“ og hvad der skal forstaaes ved „lænket“; det kan jo f. Ex. let forandres til: lænket til en faststaaende Gjenstand, og saa er jo den Tvetydighed borte. Jeg mener, at det bør gjøres aldeles klart, saaledes at enhver Mand kan sige sig selv, hvad der skal forstaaes derved, og dette ikke overlades til meget forskellige Fortolkninger.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg tror dog, at den erede sidste Læger ikke vilde naae sin Hensigt, hvis han vilde gaa frem paa den Vej; saa maatte han i alt Fald søie til, at den Lænke, hvormed Hundene er bunden, eller det Halsbaand, den har paa, skal være stærkt nok, eller at Bæggene i det Num, hvori den er indeluffet, ikke maa kunne rives ned. Den Slags Bestemmelser kunne ikke gives paa en saadan Maade, at man i alle Henseender kan være betrygget, og derfor tilføier man Ordet „forføarlig“ og overlader det til den paagjældende Mand's Skjøn, som skal gjennemføre Bestemmelsen, at have en Mening om, hvorvidt den er forføarlig gjennemført eller ikke. — Den første erede Læger (Ogenbøll) brugte i Begyndelsen af sit Foredrag et Udtryk, som jeg tror ikke var saa ganske korrekt, og i sit sidste Foredrag tror jeg, at han havde det samme Emne for igjen, men hans Udtalelse sidste Gang undslap mig, saaledes at jeg i saa Henseende maa tage et Forbehold. Saavidt jeg hørte rigtigt, sagde det erede Medlem, at Myndigheden til at træffe Foranstaltning i Anledning af en udbrydende Hundepidemi udelukkende er hos Amtmanden. Jeg tror ikke, det